

Caleidoscoop

*Hier is het allemaal
in dit moment
voltooid
volbracht en
volledig gegeven*

Als ik mijn ogen sluit en mijn aandacht richt op dat wat er op dit moment werkelijk is, dan merk ik dat het hele verhaal, dat daarvóór nog mijn werkelijkheid vormde, onmiddellijk vervaagt. Dat er op dit moment slechts sprake is van een fysieke of zintuiglijke gewaarwording, een gevoel of emotie of een gedachte. Dat is alles.

Deze ervaring brengt me terug naar mijn kindertijd. Toen vond ik het spelen met een caleidoscoop fascinerend. Een caleidoscoop bestaat uit twee over elkaar heen draaiende kokers, met aan de ene kant doorzichtige, gekleurde stukjes glas, en aan de andere kant een opening die voorzien is van een vergrootglas. In de binnenste koker zijn spiegeltjes aangebracht die, als aan de buitenste koker wordt gedraaid, de figuur reflecteren, die de stukjes glas op dat moment vormen. Als

deze gereflecteerde beelden samenkomen, wordt een perfect symmetrisch figuur zichtbaar. Spectaculaire beelden waar ik niet op uit gekeken raakte. Iedere keer verschillend, terwijl het toch steeds dezelfde steentjes waren die deze beelden vormden. Vergelijk ik de ervaring van toen met de beleving van dit moment (het 'hier-nu'), dan is het grote verschil, dat ik in dit moment niet degene blijk te zijn die verantwoordelijk is voor het beeld dat gevormd wordt. Het is immers niet altijd duidelijk waar bijvoorbeeld een gevoel of een gedachte vandaan komt. Met andere woorden, als waarnemer blijk ik totaal geen vat te hebben op de inhoud van dit moment. Maar, ... wie draait er dan aan de caleidoscoop?

Kijk ik naar de aard van dat wat er op dit moment is, dan valt me nog iets op. De gedachte, het gevoel of emotie, de fysieke of zintuiglijke gewaarwording die het beeld kunnen vormen dat ik ervaar, vragen uit zichzelf niet om enige betekenis. Daarin is de overeenkomst gelegen met de door de stukjes glas gevormde figuren. Als ik die figuren benoem als 'spectaculair of fantastisch' dan ben ik, als waarnemer, degene die er die betekenis aan geef. Die stukjes glas vragen helemaal niet om die waardering. Ze doen moeiteloos wat ze moeten doen en de 'hand' die de koker draait, is bepalend voor de figuur die ze vormen. Maar, nogmaals, van wie is dan die hand?

Door de 'Cursus in Wonderen' word ik bevestigd in mijn overweging, dat elk ogenblik zuiver en smetteloos is en dat het heden zich er voor eeuwig in uitbreidt. Dat het zo mooi is en zo vrij van schuld, dat er werkelijk niets dan geluk bestaat. En dat dat alleen kan worden ervaren, als iedere herinnering aan duisternis wegvalt, want pas dan kunnen onsterfelijkheid en vreugde in dit moment worden ervaren.

Met overweldigende vreugde besef ik, dat het 'het bestaan zelf' is, dat verantwoordelijk is voor de beelden en de ervaringen waar ik getuige van ben. Dat deze me in ieder moment met liefde worden geschonken. Dat van mij slechts wordt gevraagd, dat ik ze, of ik ze nou mooi vind of niet, onvoorwaardelijk aanvaard. Verwonderd, of met bewondering, zoals ik dat als kind (nog) moeiteloos kon.